

Erstatningspørgsmaalet, er han gaaet ud fra, at Gierne af de emanciperede Ufrie erre berettigede til Erstatning af det Tab, de have lidt ved Emancipationen; men han har derhos gjort opmærksom paa, at dette Tab er forskjelligt og vanskeligt at bestemme. Gierne af By- og Huusnegre have mistet den Indtægt, de havde af Slavernes Arbejde; den Plantageeier, der vil afhænde sin Eiendom, og den Panthaver, der vil have Betaling eller vil transportere sin Fordring, har tabt, hvad Eiendommens Værdi er forringet; den Planter derimod, der vedbliver at dyrke sin Eiendom, har tabt hvad Dyrkningen koster mere med frit end forhen med ufrit Arbejde. Dette bestemmes ved 3 Momenter, nemlig: 1) Formindskelse af Arbejdere; 2) Formindskelse af Arbeidskraft o: af det Arbejde, der præsteres (anslaaet til 20 pCt. af de daglige Udgifter), og 3) Forhøielse i Arbeidslønnen, og Plantagerens Tab ved Emancipationen beroer derfor væsentligst paa den Maade, paa hvilken Arbejdsforholdene ordnes. Conferentsraad Hansen har derfor sluttet, at Regereerne ikke have Krav paa fuld Erstatning af Slavernes Værdi som Eiendoms-gjenstand, men derimod paa en passende Godtgjørelse for lidt Tab, der dog maatte bestemmes eens for Alle, beregnet til en vis Sum for hver emanciperet Ufri, muligens efter Fradrag af de ikke arbejdsdygtige (under 6 og over 60 Aar gamle).

I afsigte Aar 1851 have de forrige Giere af Ufrie, efterat Freden er vendt tilbage her i Moderlandet, i flere til Regjeringen indgivne Andragender paaany gjort det Krav gjældende, som de formene at have paa Erstatning for det dem ved Emancipationen paaførte Tab. Den nuværende Gouverneur for de dansk-vestindiske Bestdelsler, Feddersen, har understøttet denne Begjering, og, idet han i det Væsentlige erklærer sig enig med Conferentsraad Hansen, med Hensyn til Billigheden og Retfærdigheden af Regereernes Krav, tiltræder han ogsaa hans Formening om, at Bederlaget burde bestemmes til en passende Sum for hver enkelt fripleven Ufri, dog, med Hensyn til de praktiske Vanskeligheder, der ville være forbundne med enhver Udsondring, uden Fradrag

af formeentlig ikke Arbejdsdygtige eller anden Udskillelse.

Noget Retsskrav fra Regjeringens Side og en dertil svarende juridisk Forpligtelse for Staten til i Anledning af Emancipationer at give Erstatning for Eiendomsberøvelse eller fuldstændig Godtgjørelse for det lidt Tab kan ikke anerkendes. Slaveeierens Ret over den Ufri kan ikke, og har heller ikke af den danske Regjering været betragtet paa samme Maade, som Eiendomsretten over livløse eller uforanstaltige Gjenstande. Ligeoverfor Gierens Ret staaer Slavernes Ret som fornuftig Stabning. Slaveriet er i sig selv en Institution, der strider imod Religion og Retfærdighed, og som derfor i et civiliseret og kristeligt Samfund kun bør opretholdes saalænge, som Hensyn til det Heles Vel forbyder at hæve det; saasnart Forholdene tillade det, er Staten berettiget og forpligtet til at ophæve det, under saadanne Bestemmelser, som Hensyn til det offentlige Vel maatte paabyde, men uden at den Gierret, som derved bortfalder, kan efter sin Natur medføre den samme Fordring paa Erstatning som i de Tilfælde, hvor Staten fratager Noget sin Eiendom for at anvende den i et offentligt Øiemed. Snarere passer Sammenligning med det Tilfælde, at et Uheld træffer den Enkelte for det Heles Skyld. Negerflaveriet paa de danske Der i Vestindien er ligesaa gammelt som Danmarks Besiddelse af Derne; det har som factisk bestaaende været anerkjendt ved Lovgivningen; men, ligesaaalidet som den danske Regjering har indført det, ligesaaalidet har den nogensinde paaataget sig, eller kan der af dens Foranstaltninger uledes nogen Erkjendelse af, at den vilde tilfikkre Slaveriistandens bestandige Vedbliven. Meget mere viser det efterfølgende Bilag A, der indeholder en Fremstilling af de væsentligste Momenter af Negerflaveriets Historie paa de danske Der, at de Bestemmelser, som Tid efter anden udgik herfra, i Henseende til Slavevæsenet bære Vidne om, at Regjeringen tidligt har havt et aabent Øie for Slavernes naturlige Rettigheder. Allerede Slavereglementet af 1755 (Bilag B) indeholder, ved Siden af en udtryffeligt Udtalelse af, at Slaverne skulde ansees som Part og Deel af Eiendom, en Række af Bestemmelser, der